

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ประวัติความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากในสังคมปัจจุบันนี้ผู้บริโภคมีมาตรฐานการดำรงชีพที่สูงขึ้นซึ่งจะพบว่าประชาชนส่วนใหญ่อยู่ในระดับชนชั้นกลางและบุคคลเหล่านี้ถือได้ว่ามีฐานะทางการเงินที่ดีในระดับหนึ่ง ทำให้พร้อมที่จะใช้เงินทำการจับจ่ายซื้อสินค้าที่มีภาพลักษณ์ที่สวยงาม ดึงดูดใจ แม้ว่าจะมีราคาสูงกว่าปกติอยู่บ้างก็ตาม ดังนั้น การที่ผลิตภัณฑ์ชิ้นหนึ่งมีรูปร่าง ลวดลาย หรือสีที่สวยงามย่อมตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคได้มากกว่าผลิตภัณฑ์ชิ้นอื่น ผู้ผลิตจึงต้องหาวิธีการจูงใจผู้บริโภคที่จะหาซื้อสินค้า โดยเน้นถึงรูปแบบ ความสวยงามของสินค้าอันจะดึงดูดให้ผู้บริโภคหันมาสนใจ และเลือกสินค้าของตน ทำให้ผู้ผลิตพยายามที่จะแข่งขันกันในการออกแบบรูปร่าง สี สันของผลิตภัณฑ์ตน ให้มีความแปลกใหม่และมีความสวยงาม ซึ่งภาวะการแข่งขันที่สูงเช่นนี้ จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้อง มีแบบผลิตภัณฑ์ขึ้นมา

เมื่อแบบผลิตภัณฑ์มีความสำคัญต่อการประกอบธุรกิจการค้าดังกล่าวมาแล้ว จึงก่อให้เกิดแนวคิดในการให้ความคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ เนื่องจากแบบผลิตภัณฑ์นั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยความคิด สติปัญญา การสร้างสรรค์ของผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์ อาจรวมถึงการลงแรง การใช้ปัจจัยทางการเงินด้วย ซึ่งถือได้ว่าเป็นการลงทุนอย่างหนึ่งในการสร้างสรรค์งานเช่นเดียวกับทรัพย์สินทางปัญญาอื่นๆ ตัวผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์หรือเจ้าของแบบผลิตภัณฑ์ย่อมต้องการให้สิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ของตนนั้นได้รับความคุ้มครอง กล่าวคือ บุคคลอื่นใดจะมาทำการลอกเลียนแบบ หรือนำไปใช้ประโยชน์ในทางที่มีขอบไม่ได้ ถ้ากระทำลงไปถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของแบบผลิตภัณฑ์ ซึ่งจะทำให้เจ้าของแบบผลิตภัณฑ์เรียกค่าเสียหายจากการละเมิดสิทธินั้นได้ หรืออย่างน้อยการคุ้มครองอาจเป็นไปในรูปแบบของการให้ค่าตอบแทนในการใช้สิทธิซึ่งจะทำให้ผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนที่เหมาะสม จากการลงทุนออกแบบผลิตภัณฑ์ขึ้นมา

การคุ้มครองแบบผลิตภัณฑ์นั้นตามกฎหมายไทยได้ให้การรับรองสิทธิไว้ในพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522 (แก้ไขโดยพระราชบัญญัติสิทธิบัตร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535) แต่แบบผลิตภัณฑ์

บางชนิดอาจจะเข้าข่ายเป็นศิลปประยุกต์อันเป็นงานที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ด้วย

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า บทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้ในการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ กล่าวคือ พระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522 (แก้ไขโดยพระราชบัญญัติสิทธิบัตร(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535) และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 นั้น มีความซ้ำซ้อนกันอยู่ เนื่องจาก แบบผลิตภัณฑ์ชิ้นหนึ่งนั้น นอกจากได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายสิทธิบัตรในฐานะแบบผลิตภัณฑ์แล้ว ยังอาจได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ในฐานะงานศิลปกรรมหรืองานศิลปประยุกต์ด้วย ถ้าแบบผลิตภัณฑ์นั้นเข้าเงื่อนไขของงานศิลปกรรมหรืองานศิลปประยุกต์ โดยศิลปประยุกต์เป็นการนำเอางานศิลปกรรมประเภทต่างๆ มาใช้ประโยชน์อย่างอื่น นอกเหนือจากการชื่นชมคุณค่าของงานนั้น และไม่ว่าจะมีคุณค่าทางศิลปะหรือไม่ ในส่วนของแบบผลิตภัณฑ์ ก็คือ ลักษณะภายนอกของผลิตภัณฑ์ เช่น รูปแบบ ลวดลาย หรือ สีของผลิตภัณฑ์ ซึ่งอาจจัดได้ว่าเป็นงานศิลปกรรมประเภทศิลปประยุกต์ได้ ดังนั้นแบบผลิตภัณฑ์บางประเภทจึงอาจได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายทั้งสองฉบับ เช่น การที่นาย ก. วาดรูปภาพลายไทยออกมา เพื่อเป็นต้นแบบในการนำไปสานเป็นเสื่อออกมาเพื่อจำหน่าย รูปวาดลายไทยนี้จึงอาจได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายสิทธิบัตรในฐานะแบบผลิตภัณฑ์ และอาจได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ในเนื้อหารูปวาดลายไทยที่เป็นต้นแบบในการผลิตเสื่อซึ่งเป็นงานจิตรกรรมในตัวเอง รูปลายไทยนี้จึงได้รับความคุ้มครองซ้ำซ้อนระหว่างกฎหมายสิทธิบัตรและกฎหมายลิขสิทธิ์ เพราะเป็นการนำเอาจิตรกรรมมาใช้สอยเพื่อประโยชน์อย่างอื่นนอกจากชื่นชมในคุณค่าของงานและเป็นการนำเอาสี และลวดลายมาใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ทางหัตถกรรมเช่นกัน

เมื่อแบบผลิตภัณฑ์ชิ้นหนึ่งได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายสองฉบับดังกล่าว ย่อมก่อให้เกิดปัญหาและผลกระทบต่อผู้บริโภคและผู้ผลิตรายอื่น เนื่องจากการให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของแบบผลิตภัณฑ์มากเกินไป กล่าวคือตัวผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์จะเป็นบุคคลเดียวกับผู้สร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งจะทำให้บุคคลนั้นได้รับการคุ้มครองสิทธิในงานของตนนานกว่าบุคคลอื่นเนื่องจาก งานศิลปประยุกต์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์นั้น มีระยะเวลาคุ้มครองนานถึง 25 ปี แต่แบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายสิทธิบัตรมีระยะเวลาการคุ้มครองเพียงแค่ 10 ปีเท่านั้น ซึ่งทำให้ในระยะเวลา 10 ปีแรกนั้น เจ้าของแบบผลิตภัณฑ์จะได้รับความคุ้มครองทั้งจากกฎหมายสิทธิบัตรและกฎหมายลิขสิทธิ์และเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาการคุ้มครองแบบผลิตภัณฑ์ 10 ปี แล้วยังได้รับการคุ้มครองต่ออีก 15 ปี ในฐานะเป็น

งานลิขสิทธิ์ นั่นคือผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์จะได้รับการคุ้มครองในแบบผลิตภัณฑ์ต่อไปอีก ทั้งที่สิ้นสุดอายุการคุ้มครองตามกฎหมายสิทธิบัตรแล้ว ทำให้บุคคลผู้ทำการออกแบบผลิตภัณฑ์ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องคิดค้นพัฒนาแบบผลิตภัณฑ์อันใหม่และเป็นเหตุให้วัตถุประสงค์ของกฎหมายสิทธิบัตรที่ต้องการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการสร้างสรรคแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ล้มเหลว

การให้ความคุ้มครองแก่ผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์มากเกินไปนั้น อาจส่งผลกระทบต่อสังคมได้ในกรณีที่ ผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์มีเหตุจำเป็นที่ไม่อาจจะผลิตผลิตภัณฑ์ได้อีกต่อไป แต่ยังคงได้รับความคุ้มครองอยู่ กล่าวคือ ผู้บริโภคที่ยังต้องการใช้สินค้านั้นไม่สามารถที่จะหาซื้อสินค้านั้นได้ เนื่องจากเมื่อผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์นั้นยังได้รับความคุ้มครองอยู่ ก็ไม่มีผู้ใดสามารถผลิตสินค้านั้นออกมาตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ถ้าผู้อื่นทำการผลิตก็จะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์ ดังนั้นนอกจากมีผลกระทบต่อผู้บริโภคแล้ว ยังมีผลกระทบต่อผู้ผลิตรายอื่นด้วย เพราะแม้จะมีปัจจัยในการผลิตเพียงพอพร้อมที่จะผลิตผลิตภัณฑ์นั้นและมีตลาดรองรับคือผู้บริโภคยังต้องการสินค้านั้นอยู่ก็ตาม แต่ผู้ผลิตรายอื่นกลับไม่สามารถทำการผลิตได้ เพราะเจ้าของแบบผลิตภัณฑ์นั้นยังได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายอยู่

ในทางที่กลับกัน แบบผลิตภัณฑ์บางชนิดอาจจะไม่ได้รับความคุ้มครอง ทั้งจากกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตรเลยก็ได้เนื่องจาก ไม่เข้าข่ายลักษณะงานที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายทั้งสองฉบับ เช่น ขาดความใหม่ที่เพียงพอ และไม่ได้เป็นงานศิลปกรรม แม้จะเกิดจากการที่ผู้สร้างสรรค์ได้สร้างสรรค์งานนั้นด้วยตนเอง โดยใช้ความอุตสาหะพอสมควรหรือใช้ความคิดในการผลิตงานนั้นแล้วก็ตาม

การทำงานนั้นไม่ได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายใดเลย ก็อาจส่งผลกระทบต่อผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์ (หรือเจ้าของแบบผลิตภัณฑ์) หรือผู้สร้างสรรค์งาน เนื่องจากไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิในงานของตน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสังคมได้ในอีกระดับหนึ่ง เนื่องจากเมื่อไม่ได้รับความคุ้มครองก็จะเกิดความคิดที่ไม่อยากสร้างงานใดๆขึ้นมาอีกเพราะเมื่อสร้างออกมาแล้วบุคคลอื่นสามารถเลียนแบบได้โดยตนเองไม่ได้รับค่าตอบแทน ไม่สมกับความอุตสาหะที่พยายามสร้างงานออกมาทำให้ไม่เกิดความคิดใหม่ๆในสังคม สังคมก็จะไม่พัฒนาซึ่งไม่สอดคล้องกับการพัฒนาของโลก และทำให้เศรษฐกิจไม่เจริญเท่าที่ควรด้วย เพราะขาดการแข่งขันในการผลิตผลิตภัณฑ์

ปัญหาและผลกระทบดังกล่าวเป็นตัวอย่างหนึ่งของปัญหาและผลกระทบของการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ที่จะนำมาศึกษาและวิเคราะห์ เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงการคุ้มครองสิทธิบัตรในแบบผลิตภัณฑ์ และหามาตรการในการให้ความคุ้มครองเจ้าของแบบผลิตภัณฑ์ ผู้บริโภค และผู้ผลิตรายอื่นให้เหมาะสมและเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการทำวิทยานิพนธ์

การคุ้มครองสิทธิบัตรในแบบผลิตภัณฑ์ในประเทศไทย ยังประสบปัญหาอยู่ เนื่องจากยังขาดหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในการใช้พิจารณาคุ้มครองสิทธิซึ่งในบางกรณีอาจได้รับการคุ้มครองทั้งจากกฎหมายสิทธิบัตรในฐานะเป็นแบบผลิตภัณฑ์และจากกฎหมายลิขสิทธิ์ในฐานะเป็นงานศิลปกรรม ซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองสิทธิแก่แบบผลิตภัณฑ์มากเกินไป อาจจะทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้บริโภคได้ แต่ในบางกรณีกลับไม่ได้รับการคุ้มครองทั้งจากกฎหมายลิขสิทธิ์ และกฎหมายสิทธิบัตรเลย ทำให้ผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์ไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิ อาจทำให้เกิดปัญหาการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม การทำวิทยานิพนธ์นี้เพื่อดำเนินการหาหลักเกณฑ์ทางกฎหมายหรือทฤษฎีทางนิติศาสตร์ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงและยังให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันจะเป็นการส่งเสริมให้หลักเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ในประเทศไทยเป็นที่ยอมรับของนานาประเทศ

1.3 ขอบเขตการทำวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะมุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ โดยจะทำการศึกษาถึงหลักเกณฑ์ที่นานาอารยประเทศใช้ในการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ ปัญหาและผลกระทบต่างๆ ข้อดีและข้อเสียของการให้ความคุ้มครองโดยอาศัยหลักเกณฑ์ดังกล่าว ที่เกิดขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งมาตรการที่ประเทศต่างๆใช้ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งนี้โดยพิจารณาจากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522 (แก้ไขโดยพระราชบัญญัติสิทธิบัตร (ฉบับที่2) พ.ศ.2535) เป็นหลักในการศึกษาเปรียบเทียบกับ Copyright Law, Patent Law และ Design Law ของประเทศต่างๆ เพื่อวินิจฉัยถึงความเป็นไปได้ในการจัดการแก้ไขปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายไทย

1.4 สมมติฐาน ทฤษฎีและแนวความคิด

ในการศึกษาเรื่องนี้ได้กำหนดสมมติฐานเบื้องต้นดังนี้ คือ

ก. ในปัจจุบันแบบผลิตภัณฑ์อาจได้รับความคุ้มครอง ทั้งจากกฎหมายสิทธิบัตร (พระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522 (แก้ไขโดยพระราชบัญญัติสิทธิบัตร(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535)) ในฐานะเป็นแบบผลิตภัณฑ์และจากกฎหมายลิขสิทธิ์ (พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537) ในฐานะเป็นงานศิลปกรรมหรืองานศิลปะประยุกต์ได้ ซึ่งก่อให้เกิดความซ้ำซ้อนในการคุ้มครองสิทธิ แต่แบบผลิตภัณฑ์บางชนิดอาจไม่ได้รับการคุ้มครองทั้งจากกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตรก็ได้เช่นกัน

ข. การคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ในระบบปัจจุบัน คือ ระบบสิทธิแต่เพียงผู้เดียวภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์หรือกฎหมายสิทธิบัตร อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้บริโภคสินค้าที่ใช้แบบผลิตภัณฑ์นั้นๆ ในกรณีที่เจ้าของแบบผลิตภัณฑ์รายแรกไม่ทำการผลิตสินค้าให้เพียงพอแก่ความต้องการของผู้บริโภค

ค. ควรมีระบบการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ ที่สามารถจัดความซ้ำซ้อนในการให้ความคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ได้ในระดับหนึ่งและสามารถสร้างสมดุลของผลประโยชน์ระหว่างเจ้าของแบบผลิตภัณฑ์ ผู้ผลิตรายอื่น และผู้บริโภคได้

ทฤษฎีทางนิติศาสตร์ในการศึกษาเรื่องนี้ คือ

ก. ทฤษฎีสิทธิเด็ดขาด หรือ สิทธิแต่เพียงผู้เดียว (Exclusive Right)

Exclusive Right คือ เจ้าของลิขสิทธิ์ หรือ สิทธิบัตร มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการบางอย่างต่องานของตน แต่เป็นสิทธิในทางนิเสธ (Negative Right) หมายความว่า เจ้าของลิขสิทธิ์ หรือ สิทธิบัตรสามารถใช้อำนาจแห่งสิทธิของตนในการห้ามปรามมิให้ผู้อื่นกระทำการที่ตนมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวได้ ผู้อื่นไม่มีสิทธิที่จะกระทำการทำซ้ำ ดัดแปลง นำออกโฆษณา ฯลฯ ถ้ายังมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือ สิทธิบัตร หากไปฝืนกระทำการนั้นเข้าก็จะเป็นการล่วงละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิบัตร ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิบัตรสามารถเรียกร้องค่าเสียหายหรือการชดเชยความเสียหายโดยวิธีอื่นได้อันเนื่องมาจากการล่วงละเมิดสิทธิตนได้

ข. ทฤษฎีสติสิทธิในการได้รับค่าตอบแทน (Right of Remuneration)

คือ การที่บุคคลหนึ่งพึงได้รับสิ่งตอบแทน สติสิทธิ หรือประโยชน์แลกเปลี่ยน จากการที่ตนต้องเสียสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สติสิทธิ หรือประโยชน์ของตนไป ในลักษณะที่มีมูลค่าตอบแทนเท่าเทียมและเป็นธรรม

ค. หลักการแข่งขันอย่างเสรี

การแข่งขันอย่างเสรี มีหลักว่า ผู้ผลิตหรือผู้ขาย มีความสามารถในการเสนอสินค้าของตนอย่างเสรีและเต็มที่ สามารถต่อรองกันได้ โดยการแข่งขันอย่างเสรีนั้นจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อในตลาดนั้น มีผู้ผลิตหรือผู้ขายหลายราย ไม่มีการผูกขาด และจะต้องไม่มีกลไกในการให้สิทธิแก่ผู้ใดเป็นพิเศษ

1.5 วิธีดำเนินการทำวิทยานิพนธ์

การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ จะใช้วิธีการค้นคว้าและการรวบรวมข้อมูลแบบการวิจัยข้อมูลโดยเอกสาร (Documentary Research) และวิจัยภาคสนาม ซึ่งจะหาข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องหลายๆฝ่าย โดยในการบรรยายจะใช้วิธีการพรรณนาและวิเคราะห์ (Descriptive and Analytical Method) เป็นแนวในการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะเริ่มต้นจากความหมายของผลิตภัณฑ์ ประวัติความเป็นมาของแบบผลิตภัณฑ์ ความจำเป็นในการต้องคุ้มครองแบบผลิตภัณฑ์ ต่อมาจึงเสนอหลักเกณฑ์และกฎหมายที่รับรองให้ความคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ทั้งของประเทศไทยและจากต่างประเทศ จากนั้นจะเป็นการกล่าวถึงข้อดีและข้อเสีย ปัญหาและผลกระทบจากการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวและมาตรการที่นานาประเทศใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ในส่วนสุดท้ายจะกล่าวถึงรูปแบบที่จะใช้ในการกำหนดการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมกับประเทศไทย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการทำวิทยานิพนธ์

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะช่วยให้ผู้ที่ใช้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ อาทิ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือผู้เกี่ยวข้องไม่ว่าทางราชการหรือเอกชน และผู้ที่ทำหน้าที่เป็นคนกลาง กล่าวคือ ศาลสถิตยยุติธรรม มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนแน่นอนในการพิจารณาให้ความคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ และสามารถให้หลักเกณฑ์และกฎหมายดังกล่าวในการปฏิบัติหน้าที่ได้ดียิ่งขึ้น

ประโยชน์ประการที่สองของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คือ จะช่วยแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นเนื่องจากการให้ความคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ในปัจจุบัน โดยจะบรรเทาผลกระทบที่จะมีต่อผู้บริโภค ผู้ออกแบบผลิตภัณฑ์ และผู้ผลิตรายอื่น ให้บุคคลดังกล่าวได้รับความเป็นธรรมมากขึ้น

ประโยชน์อีกประการหนึ่ง คือ จะเป็นหนทางที่จะทำให้หลักเกณฑ์ และกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ในประเทศไทยมีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับของนานาประเทศ

ประโยชน์ประการสุดท้ายคือ เป็นการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในแบบผลิตภัณฑ์ให้แก่ผู้สนใจที่ต้องการศึกษาค้นคว้าต่อไป